

λούδια και μεταξωτά... Μεγαλοπρεπείς βασιληάδες πανέμορφες χρυσουτυμένες βασιλίσσες, σκλάβες και σκλάβοι φανταχτεροί, πάνε κι' έρχονται διαρκώς...

Μιλούν, φωνάζουν, χορεύουν, χειρονομούν... Μεθυσμένη απ' τη γοητεία ή δεοποίηση Κυνθία, βλέπει δίχως ν' ακούει: "Έχει βυθιστή σ' έκταση! Ξαφνικά, βλέπει τον Δαυίδ της άπάνω στη σκηνή, κι' άνάνεμα σ' ένα όνειρωδες μαλλίετο!... Σκίρταει, κυττάει πλάι της, κι' ό άγαπητός άνηπιός της λείπει από κοντά της!... Ξανακυττάει έξαλλη, λαχταρισμένη, στη σκηνή, κι' ό Δαυίδ τραγουδάει σάν άηδόνι τώρα, μέσα στη νεκρική σιγαλιά του κολοσιαίου θεάτρου!!!

Κι' όταν τελειώνη τό ύπέροχο, σαγηνευτικό τραγούδι του, δόλοκληρο τό θέατρο τραντάζεται απ' τ' άχειροκρήματα, και βουνά από άνοηδόμενες σκεπάζουν τη σκηνή!!!

"Η δύστυχη γεροντοκόρη λαχινιάζει: Τι σημαίνουν όλα αυτά; "

"Ο Δαυίδ χαμογελάσας, προχωρεί στη σκηνή ύποκλίνεται στό έξαλλό πλήθος, και φωνάζει δυνατά: — Σ'αξ εδγνώμονά, κυρίες και κύριοι... Είμαι εδτυχής... "Η έκδηλώσεις σας ή ένθουσιώδεις, με γεμίζουν από συγκίνηση!... Μοδ έπιτρέπετε όμως, κάτι!... Μοδ έπιτρέπετε νά έκφράσω την εδγνωμοσύνη μου, στη μόνη δημιουργία, στη μόνη αίτια τών τούτων θριάμβων μου ως τώρα;... Βρίσκειται άνάμεσα μας, λέγεται δεσποινίς Κυνθία, εινε θεία μου, χρησίμευσε γιά μητέρα μου, καί... τη τραίνο με τό λουλούδια Σας, τη στιγμή αυτή!"

Κι' ένω δλος ό κόσμος χειροκροτεί δαιμονισμένα, ό Δαυίδ δακρυμόνος σκύβει, μαζεύει μιά άγκαλιά από λουλούδια, και ραίνει με αυτά την άγαθή γεροντοκόρη, ή όποία...

"Η όποία έξαλλη από εδτυχία, γλωμη απ' τη συγκίνηση της, νομίζοντας πώς βλέπει όνειρο μαγευτικό, ψιθυρίζει άνοησέπαστα:

— "Όστε εινε καλλιτέχνης, ό Δαυίδ μου!... "Όστε ψέματα μοδύγραφε, πώς εινε φοιτητής!

Και εξαπλώνεται κάτω λιπόθυμη!...

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΩΝ

Θά γνωρίζετε βέβαια την περίφημη ιστορία του 'Ανδροκλή και του λιονταριού του.

Φαίνεται λοιπόν ότι ή ιστορία αυτή δέν εινε διόλου φανταστική κι' ότι τά λιοντάρια μπορούν σ' άλήθεια νά συνδεθούν με φίλα με τούς ανθρώπους και νά τούς άκολουθούν πιστά και άφωσι ώμεσα σάν σκυλάκια.

"Ένας θηριοδαμαστής στό Παρίσι, κάνει συχνά τόν περιπάτον του στους δρόμους της πρωτεύουσας, άκολουθούμενος από μιά νεαρή λέαινα πού την έχει δεμένη μ' ένα λουρί.

Στό Μαρρόκο πάλι, σ' ένα άπομακρυσμένο φυλάκιο, ένας Γάλλος λοχίας είχε ένα λιοντάρι πού τό είχε μεγαλώσει από μωρό με τό μπιμπερόν. "Όλος ό κόσμος τό γνώριζε και κανένας δέν τό φοβόταν. Μιά μέρα όμως πήγε στό φυλάκιο ένας νέος λοχαγός. Μόλις είδε τό θηρίο έγινε έξω φρενών και άπήτησε από τόν λοχία νά τό άπομακρύνη με κάθε τρόπο από τόν στρατώνά. "Ό λοχίας λοιπόν άνέβηκε στόποδήλατο και πήρε μαζί του και τό λιοντάρι, ή πού ηηδούσε κοντά του, σάν τρελλάδ, ένθουσιασμένο πού έβγαυε περίπατο. "Ό λοχίας πήγε όσο μακρότερα μπορούσε μένος στό δάσος και εκεί τ' άκάταφερε ώστε μιά στιγμή νά τόν χάση τό λιοντάρι του από τά μάτια του. "Έπειτα άρχισε νά τρέχη με δλη του τη δύναμη και γύρισε στό στρατώνά με την έλπίδα πώς τό λιοντάρι δέν θά έβρισκε τό δρόμο του. Τί έγινε όμως μόλις έφθασε στό στρατώνά; Τό λιοντάρι του, εξαπλωμένο μπρός στην πόρτα του κοιτώνος του, πού τόν περίμενε σάν ένα πιστό σκυλί. "Ένοείται ότι μπροστά σέ τόση άφωσιωσι έμαλάκωσε ή καρδιά του άδοστρου λοχαγού και έπέτρεψε στον λοχία νά κρατησθή λιοντάρι του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ... ΦΑΣΟΛΙΑ!

Ξέρете ποιά ήταν τό άγαπημένο φαγητό του Μεγάλου 'Αλεξάνδρου; Τά φασόλια λούπια, μαγειρεμένα με τό λάδι. Σχετικώς ό χρονογράφος δ' Αθήνας, αναφέρει πώς ό μέγας κατακτητής είχε πάρει μαζί του από την Μακεδονία ένα μάγειρο πού τόν άκολουθούσε σ' όλες του τις έκστρατείες και τό μαγειρευε τ' άγαπημένο του φαγητό. "Η ώφαία Ρωζάνη, ή σύζυγος του, ξετρελλαινόνταν κι' αυτή γιά τά λούπια φασόλια.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ο άνθρωπος πού κατεδίκασε τόν 'Όσκαρ Ουάιλντ. "Ο λόρδος Κάρζον και ή μνησικακία του κατά του ποιητού. "Η τύχη ενός βιβλίου. "Από τά χέρια του Βερλαίν στό Μπαρτού. "Η Ζύπ και ή κόρη της. "Ο Ρονύ και τό «ρεκτιτό της έργασίας». Τό κόκκινο πανί του ταύρου κλπ. κλπ.

"Ο Άγγλος αρχιδικαστής λόρδος Κάρζον, ό οποίος πέθανε πρό ήμερών, σέ ηλικία 81 ετών, ήταν ό περιφημος δικηγόρος της κατηγορίας κατά την ιστορική πλέον στό χρονικά της φιλολογίας δίχη του 'Αγγλου ποιητού 'Όσκαρ Ουάιλντ.

"Ο Κάρζον άπήγε τόσο δειμής στις κατηγορίες του έναντίον του ποιητού, ώστε έμεινε γνωστός ως «ό άνθρωπος πού καταδίκασε τόν 'Όσκαρ Ουάιλντ». Ποτέ δέ δέν μετανόησε γιάυτό, γιάτι ως τις τελευταίες ήμέρες της ζωής του εξακολουθούσε νά θεωρή τόν Ουάιλντ άξιο της τιμωρίας αλλ' του έπεβλήθη.

"Ο Κάρζον συγκέντρωνε με πάθος όλα τά περιοδικά, τά βιβλία και τις εφ' ημερίδες πού έγραφαν γιά την περίφημη αυτή ύπόθεσι κι' έλεγε υπνά:

— Χωρίς αυτή την καταραμένη δίχη, ό κόσμος θά είχε πάψει πρό πολλού νά μιλά γιά τόν Ουάιλντ...

Και ίσως νά μην είχε άδικο...

"Ο δολοφονηθείς Γάλλος πολιτικός Λουδοβίκος Μπαρτού, ό οποίος ως γνωστόν ήταν περίφημος φιλόφιλος, ευχαριστίαν έξαιρετικά δ-

ταν εύρισκε κι' άγόραζε στό παλαιοβιβλιοπωλεία του Παρισιού βιβλία νέων ποιητών, πού άργότερα έγιναν διάσημοι, με ιδιοχείρους άφιρώσεις των σέ παλαιότερους ένδόξους ποιητάς. "Έτσι του έπεσε κάποτε στό χέριο μιά από τις πρώτες ποιητικές συλλογές του διασημού συγχρόνου Γάλλου ποιητού 'Ανρύ ντε Ρενιέ, άφιρωμένη «εις ένδειξιν άπειρου θαυμασμοι» στόν Πολ Βερλαίν.

"Ο Μπαρτού, ό οποίος συνεδέετο στενά με τόν 'Ανρύ ντε Ρενιέ, τού άνεκοίνωσε τό εζημιό του. "Ο ποιητής πήρε τότε τό βιβλίο, έμεινε μερικάς στιγμές όνειροπόλος πάνω απ' τη σελίδα στην όποία είχε γραφεί την άφιρώσι του προς τόν Βερλαίν κι' έγραψε από κάτω τό εξής τετραστιχο:

Βιβλίο μου, ήσουν τυχερό, άφού από τά χέρια ενός μεγάλου ποιητού έπήγες στη βιβλιοθήκη του άγαπημένου φίλου μου Μπαρτού.

"Η τελευταίως άποθανούσα, εις πολύ προχωρημένη ηλικία, Γαλλίς μυθιστοριογράφος Ζύπ είχε μαλλώνσει με την κόρη της, λόγω του γάμου της, τόν όποιο δέν ένέκρινε και είχε νά την δη πολλά χρόνια.

"Όταν, λοιπόν, ή Ζύπ βρισκόταν στό τελευταία της, ό φίλος της την συμβούλευσε νά συμφιλιοθή με την κόρη της και της έλεγον:

— Γιάτι δέν θέλετε νά την ξαναϊδίητε τώρα; "Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτό τόν κόσμο, άκόμα και τά μισητά... Δέν νομίζετε πώς

εινε πειά καιρός νά συμφιλιοθήτε με την κόρη σας; ...

Τότε ή Ζύπ άπάντησε άμεταπίστη:

— Είμαι πειά πολύ γοηιά γιά νά κάνω καινούργιες γνωριμιές!...

"Η άλήθεια όμως εινε ότι λίγες ώρες πρό του θανάτου της ή Ζύπ έκάλυσε την κόρη της κοντά της και συμφιλιοθήκε μαζί της.

"Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Ζ.—Η. Ρονύ, ό πρεσβύτερος, άφ. χίζει κάθε πρωιά την έργασία του γράφοντας πενήντα στίχους, μολανάτι δέν εινε καθόλου ποιητής.

Τους στίχους αυτούς τούς ρίχνει κατόπιν στό καλάθι του.

Τότε—θά ρωτήσατε—γιάτι τούς γράφει; "Απλούστατα, γιά νά του φέρονται κέφι γιά δουλειά. Εινε, όπως λέει ό ίδιος, τό «ρεκτιτό της έργασίας» του.

"Ο Ρονύ, επίσης, όταν ταξιδεύη, παίρνει πάντα μαζί του ένα κομ. μάτι κόκκινο πανί, τό όποιο βάζει επάνω στό τραπέζι του πριν άρχισή νά γράφη.

Κάποιοι, λοιπόν, φίλος του, ξαφνιασμένος γιά την ιδιοτροπία του αυτή, τόν ρώτησε μιά μέρα τί του χρειαζόταν τό πανί ότό.

— "Απλούστατα, άπάντησε ό Ρονύ, τό κόκκινο πανί έξασκεί σέ μένα την ίδια επίδρασι πού έξασκεί και στους ταύρους. Μ' έρεθίζει και πέφτω με τό μούτρα στη δουλειά!

"Όσκαρ Ουάιλντ